

Los paracaidistas lloran – Jaim Jefer

Este *Kótel* escuchó muchas plegarias,
Este *Kótel* vio muchas murallas caer.
Este *Kótel* sintió las manos de las mujeres que se lamentan
Y papelitos que se esconden entre las piedras,
Este *Kótel* vio a Rabi Iehuda Halevi cayendo ante él,
Este *Kótel* vio a reyes levantarse y caer.
Pero el *Kótel* nunca vio a paracaidistas llorar.

Este *Kótel* los vio cansados y exhaustos
Este *Kótel* los vio a heridos y rasguñados
Corriendo hacia él mientras golpeaban su corazón, con gritos y
en silencio.

Saltando alocados en las callejuelas de la ciudad vieja, y
cubiertos de polvo, quemados sus labios.

Y ellos dicen en voz baja: "Si te olvidare, si te olvidare
Jerusalén..."

Y ellos pasan como un trueno y pasan irritados
Y ellos recuerdan los 2000 años terribles en los cuales no
tuvimos siquiera el *Kótel* para derramar ante él nuestras
lágrimas.

Y he aquí, ellos están aquí, parados ante él, respirando hondo
Y he aquí, ellos están aquí, mirándolo con un dulce dolor
Y las lágrimas caen, y ellos se miran los unos a los otros
desconsolados.

¿Cómo ocurre esto?, ¿cómo es que los paracaidistas lloran?
¿Cómo puede ser que ellos miren emocionados hacia la pared?
¿Cómo puede ser que lloren y luego canten?

Tal vez sea porque estos jóvenes de 19 años, que nacieron
junto con la *Mediná*,
cargan 2000 años sobre sus espaldas.

צנחנים בכותל המערבי, מלחמת ששת הימים, כ"ח באייר תשכ"ז - 7 ביוני
1967.
© לשכת העיתונות הממשלתית, מחלקת הצילומים,

חיים חפר: הצנחנים בוכים

"הכותל הזה שמע הרבה תפילות,
הכותל הזה ראה הרבה חומות נופלות,
הכותל הזה חש ידי נשים מקוננות
ופתקאות הנתחבות בין אבניו,
נופל לפניו רבי יהודה הלוי כותל הזה ראה את
הכותל הזה ראה קיסרים קמים ונמחים,
אך הכותל טרם ראה צנחנים בוכים.

הכותל הזה ראה אותם עייפים וסחוטים,
הכותל הזה ראה אותם פצועים ושרוטים,
רצים אליו בהלמות לב, בזעקות ובשתיקה,
ומזנקים כמטורפים בסמטאות העיר העתיקה.
והם שטופי אבק, וצורבי שפתיים,
והם לוחשים: אם אשכחך, אם אשכחך ירושלים
והם עוברים כרעם, והם עוברים בזעם,
והם זוכרים את אלפיים השנים הנוראות
שבהן לא היה לנו אפילו כותל כדי לשפוך לפניו
דמעות.

והנה הם כאן, עומדים לפניו ונושמים עמוק,
והנה הם כאן, מביטים עליו בכאב המתוק,
והדמעות יורדות, והם מביטים זה בזה נבוכים -
איך זה קורה, איך זה קורה שצנחנים בוכים?
איך זה קורה שהם מביטים נרגשים בקיר?
איך זה קורה שמן הבכי הם עוברים לשיר?
אולי זה מפני שבחורים בני י"ט שנולדו עם קום
המדינה,
נושאים על גבם אלפיים שנה."